

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **J. G.**, zastoupen JUDr. Mgr. Filipem Rigelem, Ph.D., advokátem se sídlem Teplého 2786, Pardubice, proti žalovanému: **Městský úřad Nymburk**, se sídlem Náměstí Přemyslovců 163, Nymburk, ve věci žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2015, č. j. 45 A 7/2014 – 57,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Mgr. Filipu Rigelovi, Ph.D., advokátovi se sídlem Teplého 2786, Pardubice, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 6800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozsudek krajského soudu

[1] Rozsudkem ze dne 2. 6. 2015, č. j. 45 A 7/2014 – 57, rozhodl Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“), že postup žalovaného spočívající v tom, že odmítl sdělit žalobci jména, příjmení a data narození občanů, ke kterým vede údaj o místě trvalého pobytu odpovídající adrese objektu D. 55/6, N., nebyl nezákonný.

[2] Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že z náhledu žalovaného do katastru nemovitostí ke dni 22. 1. 2014 vyplývá, že žalobce nebyl evidovaným vlastníkem předmětné nemovitosti, tedy nesplňoval podmínku § 10 odst. 8 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel), ve znění pozdějších předpisů. V uvedené době již byla sice v rámci výpisu na daném listu vlastnictví vyznačena plomba, což ale žalovaný prostým nahlédnutím do katastru (aniž by si vyžádal výpis) nemohl zjistit. Žalobce však v průběhu jednání se žalovaným nikterak nedoplnil své podání o skutková tvrzení, že je vlastníkem dotčené nemovitosti (tato skutečnost nevyplynula ani z jiných souvislostí), a žalovaný vycházel při zjištění, komu tato nemovitá věc vlastnický náleží, z údajů obsažených v katastru nemovitostí v době tvrzeného nezákonného zásahu, z nichž zjistil, že žalobce vlastníkem není. Žalovaný pak nebyl v poměrech projednávané věci povinen zjišťovat případné rozpory stavu zapsaného v katastru nemovitostí se skutečným stavem, nepodávala-li se taková pochybnost přímo z tvrzení žalobce.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel nesouhlasí s právním závěrem krajského soudu o tom, že neposkytnutí údajů stěžovateli nebylo nezákonným zásahem žalovaného.

[4] Stěžovatel především namítá, že žalovaný mu měl požadované údaje poskytnout, neboť byl a je vlastníkem uvedené nemovitosti. Informace o osobách, které ve vlastníkově nemovitosti mají trvalý pobyt, je základním předpokladem pro realizaci dalších (navazujících) práv. Právo na zvolení místa trvalého pobytu podle § 10 zákona o evidenci obyvatel je veřejným subjektivním právem, proti jehož porušení rozhodnutím správního orgánu se může občan dovolat ochrany postupem podle § 65 a násl. s. ř. s. před správním soudem. Nedílnou součástí práva na zvolení místa trvalého pobytu je také právo na to, aby na zvolené adrese místa trvalého pobytu nebyly evidovány osoby, které pro to nesplňují nebo přestaly splňovat zákonné podmínky (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2007, č. j. 2 As 64/2005 - 108, publ. pod č. 1259/2007 Sb. NSS).

[5] Za uvedeným účelem požadoval poskytnout předmětné údaje také stěžovatel, který je dlouholetým vlastníkem předmětné nemovitosti. Již v roce 2005 vydal Krajský soud v Praze (tj. tentýž soud, který rozhodl o nynější žalobě) rozsudek č. j. 27 Co 438/2005 - 210, z něhož plyne, že je stěžovatel vlastníkem předmětné nemovitosti, resp. že nikdy nepřestal být jejím vlastníkem (kontinuálně od roku 1988). Citovaný rozsudek byl doručen i na příslušný katastrální úřad. Tento úřad zahájil na základě uvedeného rozsudku z roku 2005 řízení až v roce 2009 a toto řízení ukončil až 12. 3. 2015. Faktický stav byl ovšem takový, že stěžovatel nikdy nepřestal být vlastníkem předmětné nemovitosti (viz rozsudek sp. zn. 27 Co 438/2005), jakkoliv formální stav byl v katastru nemovitostí napraven až v roce 2015. Stěžovatel je opakovaně konfrontován s tím, že na adresu jím vlastněné nemovitosti, kde má sám evidován trvalý pobyt, doručuje pošta dopisy či zboží pro rozličné osoby. Požadavek na sdělení jmen osob s trvalým pobytem na

pokračování

dané adrese je tak požadavkem nejen souladným s textem zákona, ale také požadavkem evidentně legitimním a podaným za účelem ochrany veřejného subjektivního práva. Předmětnou žádost podal stěžovatel v dobré víře, že je vlastníkem.

[6] Dále stěžovatel namítá, že žalovanému měly vyvstat pochybnosti ohledně vlastnictví nemovitosti stěžovatelem, protože stěžovatel měl a má na adrese nemovitosti trvalý pobyt, který také uvedl ve své žádosti. Není tak pravda, že stěžovatel neuvedl v žádosti nic, co by mělo žalovaného donutit zabývat se věcí více do hloubky. To ostatně plyne také z četnosti žádostí, které stěžovatel podával ve shodné věci. Jediné, co žalovaný ověřil, byla elektronická verze katastru nemovitostí. Takový výpis má pouze informativní charakter a nelze z něj tedy dovozovat jakékoliv závěry, jež by měly mít dopad na právní postavení žadatele. Pokud by žalovaný zjišťoval o věci více údajů, nezjistil by jenom zaplombování věci, ale nepochybně také další skutečnosti, na jejichž základě by vyvstaly další pochybnosti ohledně zkratkovitě a nesprávně učiněného závěru, že stěžovatel není vlastníkem nemovitosti.

[7] Žalovaný měl v souladu s § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) postupovat v součinnosti s dalšími správními orgány, zde s katastrálním úřadem. Z hlediska stěžovatele je lhostejno, zda k primárnímu pochybení došlo na straně katastrálního úřadu, nebo na straně ohlašovny, neboť pochybení jednoho úřadu je následně přičitatelné i úřadu druhému, který z nesprávného údaje vychází. Optikou stěžovatele je katastrální úřad i ohlašovna jedním a týmž, tj. státem (resp. jeho orgánem).

[8] Ačkoli v konkrétním případě může veřejná správa působit vůči dotčeným osobám prostřednictvím různých správních orgánů, měla by vůči nim vystupovat jednotně jakožto vykonavatel veřejného zájmu (zásada vzájemného souladu souvisejících řízení). Ustanovení § 8 odst. 1 správního řádu zakotvuje povinnost správních orgánů dbát vzájemného souladu všech řízení, která probíhají současně a souvisejí s týmiž právy nebo povinnostmi dotčené osoby. Odstavec 2 předmětného ustanovení je normativním vyjádřením zásady spolupráce správních orgánů, která úzce souvisí se zásadou pojetí veřejné správy jakožto služby veřejnosti. Správní orgány tak jsou povinny vzájemně spolupracovat, z čehož vyplývá povinnost jednoho orgánu o takovou spolupráci požádat a druhého požadovanou spolupráci poskytnout. V daném případě pochybila ohlašovna tím, že žádná žádost vůbec katastrálnímu úřadu nesměřovala, a katastrální úřad pochybil tím, že po dobu 10 let nebyl schopen uvést do souladu formálním stav se stavem skutečným.

[9] Na závěr stěžovatel konstatuje, že v daném případě se žádné řízení, jak uvádí krajský soud na str. 4 svého rozsudku, nevedlo, a stěžovatel tedy nebyl stížen důkazním břemenem a veškerá pochybení spočívala na straně správních orgánů. S ohledem na shora uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti především poukázal na to, že stěžovatel neuvedl ve své žádosti žádnou informaci, která by vyvolala pochybnosti o správnosti zápisu vlastnického práva v katastru nemovitostí (ač tak učinit mohl a měl), jehož výpis si žalovaný obstaral a v němž platí zásada materiální publicity. Co se týče

uvedeného trvalého pobytu, který má stěžovatel veden na adrese nemovitosti, ten je pouze evidenčním údajem, který nikterak nesvědčí o druhu tzv. užívacího titulu k předmětné nemovitosti. Trvalý pobyt může mít v nemovitosti nejen její vlastník, ale mj. též člen rodinné domácnosti, dále nájemce, podnájemce, vypůjčitel, osoba oprávněná ze služebnosti bytu atd. Trvalý pobyt stěžovatele tedy nebyl relevantním důvodem pro založení pochybnosti.

[11] Sám stěžovatel pak žádný relevantní doklad k vyvolání pochybnosti o správnosti zápisu v katastru nemovitostí žalovanému nepředložil, ostatně to ani ve své stížnosti netvrdí. Přitom je evidentní, že takovým dokladem disponoval, když sám v kasační stížnosti poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ve věci č. j. 27 Co 438/2005 - 210, kde byl účastníkem řízení.

[12] Pro úplnost žalovaný doplnil, že z jeho hlediska, právě s odkazem na materiální publicitu katastru nemovitostí, rozhodně není „*lhotejno, zda k primárnímu pochybení došlo na straně katastrálního úřadu...*“, neboť optika stěžovatele a jeho teze o jakési „kolektivní odpovědnosti“ všech správních orgánů, formulovaná slovy: „*pochybení jednoho úřadu je následně přičitatelné i úřadu druhému, který z nesprávného údaje vychází*“, je nepřipustně zjednodušující. Z uvedených důvodů navrhl žalovaný kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Z obsahu spisů vyplynulo, že stěžovatel podal k žalovanému dne 21. 1. 2014 žádost podle § 10 odst. 8 zákona o evidenci obyvatel ohledně sdělení jmen, příjmení a dat narození občanů, k nimž žalovaný vede údaj o místě trvalého pobytu, odpovídající adrese objektu D. 55/6, N. Dále stěžovatel ve své žádosti požádal o zaslání požadovaných informací na svou adresu D. 55/6, N., kterou též uvedl ke svému jménu a podpisu na konci žádosti. Součástí spisu je i „Informace o stavbě“ získaná z webové stránky Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního, v níž je uveden jako vlastník pan L. D. a pan R. H. Součástí spisu je dále sdělení žalovaného, v němž žalovaný sděluje stěžovateli, že mu požadované údaje neposkytne, neboť na základě „Informace o stavbě č. p. 55, KÚ D.“ zpřístupněné dálkovým přístupem do katastru nemovitostí, zjistil, že stěžovatel není vlastníkem uvedené nemovitosti. Sdělení bylo doručeno stěžovateli dne 24. 1. 2014.

[15] Podle § 82 s. ř. s. *[k]aždý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*

pokračování

[16] Podle § 10 odst. 8 zákona o evidenci obyvatel *[o]hlašovna sdělí vlastníkovu objektu na jeho písemnou žádost jméno, popřípadě jména, příjmení a datum narození občana, k němuž vede údaj o místě trvalého pobytu, odpovídající adrese objektu. Sdělení ohlašovny podle věty první musí být vlastníkovu objektu doručeno do vlastních rukou.*

[17] Podle § 8 odst. 1 správního řádu *[s]právní orgány dbají vzájemného souladu všech postupů, které probíhají současně a souvisejí s týmiž právy nebo povinnostmi dotčené osoby. Na to, že současně probíhá více takových postupů u různých správních orgánů nebo u jiných orgánů veřejné moci, je dotčená osoba povinna správní orgány bezodkladně upozornit.*

[18] Podle § 154 správního řádu, *[j]estliže správní orgán vydává vyjádření, osvědčení, provádí ověření nebo činí sdělení, která se týkají dotčených osob, postupuje podle ustanovení této části, podle ustanovení části první, obdobně podle těchto ustanovení části druhé: § 10 až § 16, § 19 až § 26, § 29 až § 31, § 33 až § 35, § 37, § 40, § 62, § 63, a obdobně podle těchto ustanovení části třetí: § 134, § 137 a § 142 odst. 1 a 2; přiměřeně použije i další ustanovení tohoto zákona, pokud jsou přitom potřebná.*

[19] Podle § 155 odst. 3 správního řádu *[p]okud správní orgán shledá, že nelze vydat vyjádření nebo osvědčení, provést ověření nebo učinit sdělení, je povinen o tom na požádání písemně uvědomit dotčenou osobu a sdělit důvody, které k tomuto závěru vedly.*

[20] V projednávaném případě se stěžovatel domáhá ochrany před nezákonným zásahem, přičemž krajský soud neshledal, že by zásah žalovaného byl nezákonný, a žalobu zamítl jako nedůvodnou. Nejvyšší správní soud se podmínkami důvodnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem zabýval již v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65 (publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS), v němž konstatoval, že „ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li - a to kumulativně, tedy zároveň - splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí brozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.“ (Šestá podmínka byla v důsledku novelizace soudního řádu správního provedené s účinností od 1. 1. 2012 vypuštěna.)

[21] Spornou právní otázkou mezi stranami je, v jakém rozsahu je žalovaný povinen zjišťovat, kdo je vlastníkem nemovitosti při podání žádosti podle § 10 odst. 8 zákona o evidenci obyvatel.

[22] Předně Nejvyšší správní soud uvádí, že § 10 odst. 8 zákona o evidenci obyvatel byl do citovaného zákona doplněn na základě zákona č. 53/2004 Sb., kterým se mění některé zákony související s oblastí evidence obyvatel (s účinností od 1. 4. 2004). V důvodové zprávě je konkrétně uvedeno, že „[u]stanovení je reakcí na požadavky aplikační praxe. Vlastníci objektu, v nichž jsou občané hlášeni k trvalému pobytu, kritizují současná pravidla hlášení změn v počtu přihlášených osob, neboť nemají možnost se dovědět, ke které osobě oprávněně užívat objekt nebo jeho vymezenou část se někdo přihlásil k trvalému pobytu. S

tím pak v současné praxi souvisí veškeré problémy s plněním povinností vlastníků objektů a rovněž s uplatňováním jejich práv, např. při vybírání příslušných poplatků, které se vážou na počty osob, resp. konkrétní osobu (vodné, stočné), řešení aktuálního stavu osob v objektu při mimořádných situacích a katastrofách (např. povinnost Úřadu pro jadernou bezpečnost při sledování stavu obyvatelstva po jaderných haváriích).“ Dle důvodové zprávy byl úmysl zákonodárce poskytnout vlastníkům předmětných objektů, kteří mají právo „na to, aby na zvolené adrese místa trvalého pobytu nebyly evidovány osoby, které pro to nesplňují nebo přestaly splňovat zákonné podmínky“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2007, č. j. 2 As 64/2005 - 108), právní nástroj, na základě něž by zjistili, kdo má v jejich objektech hlášen trvalý pobyt. Povinnosti ohlašovny sdělit vlastníkovu objektu osobní údaje o občanu, k němuž vede údaj o místě trvalého pobytu, odpovídající adrese objektu, odpovídá veřejné subjektivní právo vlastníka objektu být informován o osobách, které mají v jeho objektu evidován trvalý pobyt.

[23] Z § 10 odst. 8 zákona o evidenci obyvatel dále vyplývá, že správní orgán nevydává ohledně vlastníkem požadovaných údajů rozhodnutí, ale činí tak sdělením.

[24] Sdělení je upraveno v § 154 a násl. správního řádu a je označováno za tzv. jiný úkon správního orgánu. Postup při jeho „provádění“ je odlišný od vydávání správního rozhodnutí. Konkrétně se tato odlišná úprava projevuje v tom, že činění sdělení jako „*tzv. jiných správních úkonů není (a nemusí být) vzhledem k jejich méně intenzivním účinkům, které mají pro dotčené osoby, tak formalizované jako vydávání rozhodnutí (správní řízení)*“ (VEDRAL, Josef. Správní řád. Komentář. II. aktualizované a rozšířené vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, str. 1219). Proto se pro činění sdělení použijí v souladu s § 154 správního řádu pouze některá ustanovení aplikovatelná při vydávání rozhodnutí (ve správním řízení).

[25] I přes odlišnosti mezi vydáváním správního rozhodnutí a činěním sdělení je nutno upozornit na to, že správní orgán má v souladu s § 154 správního řádu povinnost postupovat mimo jiné podle části první správního řádu, tedy je při činění sdělení vázán základními zásadami činnosti správních orgánů upravenými v § 2 – 8 správního řádu. Mezi tyto zásady patří i povinnost dbát *vzájemného souladu všech postupů, které probíhají současně a souvisejí s týmiž právy nebo povinnostmi dotčené osoby* (§ 8 správního řádu), na což upozorňuje stěžovatel. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že dané ustanovení ve větě druhé stanovuje povinnost i dotčené osobě, tedy stěžovateli. Konkrétně uvádí, že *[n]a to, že současně probíhá více takových postupů u různých správních orgánů nebo u jiných orgánů veřejné moci, je dotčená osoba povinna správní orgány bezodkladně upozornit*. Jak vyplývá ze spisu, uvedenou povinnost stěžovatel při podání své žádosti podle § 10 odst. 8 zákona o evidenci obyvatel nesplnil.

[26] Nejvyšší správní soud má, ve shodě se žalovaným, za značně zjednodušující, pokud stěžovatel uvádí, že žalovaný by měl odpovídat za údajná pochybení katastru nemovitostí (s odkazem na § 8 správního řádu). Správní orgány musí totiž postupovat mimo jiné v souladu se zákonem a mají uplatňovat svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž jim byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém jim byla svěřena (§ 2 správního řádu). Těžko si lze tedy představit, že žalovaný jako ohlašovna by s pravomocemi jí svěřenými měla odpovídat za činnost, resp. nečinnost katastru

pokračování

nemovitostí, který má odlišné pravomoci. A pokud se stěžovatel dovolává odpovědnosti žalovaného za nedodržení povinnosti dbát souladu všech postupů stanovené v § 8 správního řádu, Nejvyšší správní soud s ohledem na argumentaci uvedenou výše upozorňuje, že to byl stěžovatel, který nedostál své povinnosti plynoucí mu z § 8 správního řádu, a nemůže se tedy jeho porušení dovolávat.

[27] Stěžovatel dále namítá, že žalovaný měl povinnost obstarat si výpis z katastru nemovitostí, z něž by sám zjistil, že k vlastnictví nemovitosti, o níž se jedná, je uvedena plomba a při bližším zkoumání této plomby by zjistil další skutečnosti relevantní k vlastnictví dané nemovitosti. K povinnosti obstarat si určité podklady pro učinění závěru ohledně vlastnictví předmětné nemovitosti uvádí Nejvyšší správní soud následující. Ve správním řízení by si zřejmě musel správní orgán posoudit otázku vlastnictví objektu dle § 10 odst. 8 zákona o evidenci obyvatel jako předběžnou dle § 57 správního řádu, přičemž zásadně by bylo třeba si opatřit z vlastní iniciativy správního orgánu důkladnější informace z katastru nemovitostí a případně i od stěžovatele, nicméně Nejvyšší správní soud má za to, že při činění sdělení se v souladu s § 154 správního řádu nepoužije úprava předběžné otázky „obdobně“, ale pouze „přiměřeně“. Učinit si úsudek o tom, zda je žadatel vlastník nemovitosti, tedy správní orgán na základě relevantních dokladů musí, nicméně jej nevážou tak striktní pravidla jako ve správním řízení. V souladu s povahou sdělení, považovaného za méně formalizovaný úkon, učinění si úsudku ohledně vlastnictví nemovitosti na základě náhledu do katastru nemovitostí dle názoru Nejvyššího správního soudu v daném případě s ohledem na jeho skutkové okolnosti obstojí. Nelze zde odhlédnout od principu materiální publicity katastru nemovitostí, jak na něj poukazuje žalovaný, a především pak od skutečnosti, že stěžovatel, přesto, že o rozporném stavu v katastru nemovitostí věděl, nijak na tento rozpor mezi evidovaným a skutečným stavem neupozornil. Pouhé uvedení adresy trvalého pobytu u jména stěžovatele jako žadatele lze považovat pouze za splnění podmínky pro podání dle § 37 odst. 2 věta druhá správního řádu (*„Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 3.“*), ne za upozornění, že je právě on vlastníkem nemovitosti oproti stavu uvedenému v katastru nemovitostí. Žalovaný si zjistil z náhledu do katastru nemovitostí, kdo je evidován jako vlastník nemovitosti, přičemž s ohledem na výše uvedené zde nebyly žádné důvodné pochybnosti, že by tomu bylo jinak; zjistil tak stav věci v souladu s § 3 správního řádu. Na základě § 155 odst. 3 správního řádu pak sdělil žalovaný stěžovateli, že v katastru nemovitostí není veden jako vlastník nemovitosti on, ale jiné subjekty, a nelze mu tedy sdělit požadované údaje.

[28] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že s ohledem na to, že sdělení je méně formalizovaným úkonem správního orgánu, a na to, že stěžovatel neuvedl v žádosti dle § 10 odst. 8 zákona o evidenci obyvatel žádné skutečnosti stran jeho vlastnictví k nemovitosti přesto, že o stavu v katastru nemovitostí věděl, žalovaný dostatečně zjistil na základě náhledu do katastru nemovitostí skutkový stav věci, o němž nebyly za daných okolností důvodné pochybnosti. Nejvyšší správní soud posoudil postup žalovaného jako souladný se zákonem a neshledal, že by žalovaný nezákonně zasáhl do práva stěžovatele na sdělení jména, popřípadě jména, příjmení a data narození občana, k němuž vede údaj o místě trvalého pobytu, odpovídající adrese objektu dle § 10 odst. 8 zákona o evidenci obyvatel, když mu údaje v tomto případě nesdělil.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud posoudil rozhodnou právní otázku správně a kasační stížnost tak není důvodná. Proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl.

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, *(n)estanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu právo na náhradu nákladu nenáleží. Žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému, který by jako procesně úspěšný účastník řízení o kasační stížnosti nárok na náhradu nákladů tohoto řízení zásadně měl, se tato náhrada nepřiznává.

[31] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 2 As 177/2015 – 41, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát JUDr. Mgr. Filip Rigel, Ph.D. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému advokátovi odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti za dva úkony právní služby v hodnotě 6200 Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a v sepsání písemného podání ve věci samé (kasační stížnosti) ze dne 30. 11. 2015, a 2 x 300 Kč režijní paušál podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 6800 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu